

Головна моя ціль – у школі показати, що християнська освіта повинна бути якісною, на високому рівні

Про своє становлення, служіння дітям, про важливість християнської освіти розповідає Світлана Максимова, дружина пастора, викладач іноземної мови.

Де ви живете? З якої сім'ї родом?

Ми живемо в Гостомелі, одразу за Києвом. Мій чоловік закінчив навчання на богословському факультеті, зараз переїжджаємо у Богуслав.

Я народилася в сім'ї пастора, у церкві з народження. Мій батько Михайло Аурелович Скрипкар довгий час звершував служіння у Центральному регіоні, потім у Грузії, зараз знову повертаються до Центральної України.

Як батьки вчили вас любити Бога? Чи була думка: вірно чи невірно ?

Я дуже пишаюсь своїми батьками. Мене, брата Владислава та сестру Олену батьки вчили любити Бога, показували, що церква – це респектабельно, захоплює, і коли я стала підлітком, захотіла прийняти хрещення, – батьки підтримали. Ніякого примусу у цьому з боку сім'ї не було. Ніколи не було такого, що нас заставляли йти на служіння, ми самі бігли, бо нам було цікаво у церкві.

Як вчили ваші батьки того, що у церкві добре?

Вони показували своїм прикладом, ми весь час були поряд і бачили, що їм подобається в церкві. Завжди, коли діти бачать приклад батьків, вони наслідують їх, їм це подобається. Тато і

мама Оксана Іванівна завжди сліdkували, щоб ми були задіяні: то в дитячому клубі, підлітками – у клубному служінні. Коли стали молоддю, дивилися, щоб у нас були товариші, допомагали знаходити друзів. Підтримували, коли ми їздили на різні конгреси, з'їзди, всі міроприємства, які проводила церква. Це дало нам багато друзів, було цікаво, це тримало в церкві. Ми багато допомагали батькам у служінні. Коли я була дитиною, мені подобалося дитяче служіння, як з дітьми займаються. Підлітками ходили у клуб слідопитів, цікавили завдання, походи, спеціалізації. Підросли, – нам подобається робота з молоддю, тому що це була інша специфіка. У кожному періоді життя є свої інтереси.

Ви з братом та сестрою товаришували?

Нас батьки вчили триматися одне одного, що ми родина, а це саме головне в житті. Ми друзі, завжди допомагаємо одне одному.

Чи подобалося вам постійно міняти школу, умови життя, переїздити?

Коли я була ще дитиною, це було цікаво, захоплююче – знову переїзд. Підлітком переїзди давалися важче, складніше було знайти себе, друзів у новому місті, новій церкві. Але Господь давав хороші школи, друзів, викладачів, рідні допомагали адаптуватися, знайти нових товаришів. Батьки були відкриті до наших приятелів, знайомих, які завжди могли прийти до нас додому. У школі у мене не було проблем через те, що мій тато був пастором. Потрібно було зробити ремонт – мій батько першим приходив до школи, допомагав, вчителі поважали моїх батьків.

У пастора обмаль часу для своєї сім'ї? Як батько приділяв увагу дітям?

Завжди під час відпустки разом з батьками їздили у походи, вони нам придумували якісь завдання, вдома також були разом. Наші батьки завжди думали про якість проведеного часу зі своїми дітьми. Ми відвідували різні музеї, заходи, виставки,

багато їздили.

Ви були слухняні? Вас карали і за що?

Ми не дуже були слухняні, тому іноді отримували покарання. Коли були зовсім маленькими, нам говорили, що зробили невірно. Ставали старшими – методи покарання були іншими, але багато часу приділялося саме поясненням – що зробили невірно, до чого воно може привести. З братом та сестрою у нас невелика різниця, тому шкоду робили усі разом. Одного разу мама дозволила обливатися водою на вулиці, а ми це зробили у будинку, – навкруги було усе мокре. Карали нас за обман, вчили, що такого робити не можна, треба не боятися і говорити правду.

Вам дозволяли батьки ходити з шкільними друзями ходити на вечори?

Я завжди ходила з друзями на всі шкільні заходи, у кафе, до піцерії. Просто я представила себе так, що не вживаю алкоголь, не палю, друзі мені замовляли у піцерії вегетаріанську піцу та сік. Коли вони йшли на дискотеку, я бачачи, що там мені не місце, йшла додому.

Як виховувала мама? Чи було відчуття, що батьки люблять когось з вас більше, а когось менше?

Мама виховувала так само, як і батько, вони у вихованні притримувались спільної думки. Відчуття, що когось люблять більше, ніколи не було. З самого дитинства батьки чітко показали, що ми для них однакові: дарували однакові подарунки, поїздки бралися на трьох, усе було однаковим для трьох, ми не могли що когось люблять більше, а когось менше. Якщо ми мріяли про ролики, то не купували братові ролики, а нам цукерки. Ролики купували одразу всім трьом. Коли ми мріяли про велосипеди, нам купили усім трьом, і такі, які ми хотіли. Техніку, яку хотіли, теж купували усім трьом, тому різниці ми не відчували.

Що ви винесли зі своєї сім'ї?

Завжди повинні проводити час з усією сім'єю, завжди сім'я повинна бути на першому місці. Своїх батьків ми сприймаємо як кращих друзів, мрію так зробити і у своїй сім'ї.

Кажуть, що хлопчик вибирає жінку схожу на маму, а дівчинка чоловіка, схожого на тата. Як у вас, це спрацьовує?

Так, мій чоловік Євген схожий на мого батька. Я спеціально не шукала, але для мене були важливі риси характеру, які подобалися у тата. Часто помічаю, що бачу в чоловікові одні, другі риси такі ж, як і у тата. Бачу, що брат дружить з дівчатами, вибирає таких, які схожі на маму.

Чому ви були керівником клубу Шукачів пригод?

За освітою я вчитель англійської мови та початкової школи, управлінець навчальним закладом (директор школи).

Багато років займаюся з дітьми, в таборах завжди була з підлітками. Працювала з дітьми в різних регіонах. Коли одружилися, мені запропонували служіння. Через рік побачила, що не можу приділяти цьому служінню достатньо часу, бо водночас працювала у нашій християнській школі, тому знайшли іншу людину.

Шукачі пригод – що це за служіння?

Це копія програми клубу слідопитів, адаптована під молодший вік. Діти вивчають здоровий спосіб життя, різні цінності, Біблію, але все адаптовано під дитячий вік з шести до дев'яти років. У дітей також є програма, зошити, вони не ходять у походи самі, бо це дітки з шести років. Вони йдуть у походи, але з батьками.

У себе у церкві займалася з Шукачами пригод, допомагала іншим керівникам клубу Шукачів, працювали в парі з керівниками Слідопитів. Ми збирали керівників. навчали, як правильно вчити дітей, які вікові особливості роботи з різними дітьми, які є

труднощі, як їх вирішувати. Це служіння йде в тандемі зі слідопитським служінням. Мета служіння – щоб дітям до десяти років було цікаво у церкві. Якщо дитині цікаво, вона піде у Клуб слідопитів, буде працювати з іншими дітьми і залишиться у церкві. Не створюючи цікаві умови у церкві маленьким дітям, ми наражаємося на небезпеку виходу підлітків з церкви. Керівники розробляють і дають нам матеріал, щось шукаємо самостійно, придумуємо особисто. Наша церква дає чітку програму на кожний вік, це чотири ступені, які проходять діти різного віку.

Багато років ви спілкуєтесь з дітьми різного віку. З якими вам легше?

Кожна дитина особлива, у кожної є своя хороша і погана сторона. Але мені цікаво працювати з різними дітьми. Коли бачиш проблемну дитину, потрібно розібратися що в неї погана поведінка, чому робить і поводить себе по-іншому. Потрібна мудрість, багато читати, знати, вивчати, молитися, вивчати психологію. Головне – знайти підхід, подружитися з дитиною, якщо ти завоював авторитет, – дитина буде слухатися. Важливо вміти з дітьми домовлятися, але це залежить від віку дитини та ситуації. Є багато факторів, на які потрібно звертати увагу.

З якою віковою категорію дітей вам цікаво спілкуватися?

Зараз я відкрила свою школу, працюю з різними дітьми. у кожному віці є свої переваги, маленькі діти з початкової школи беруть своєю щирістю, вони відкриті – тут одна специфіка роботи. Зі старшими дітьми працювати також цікаво, вони цікаві, безпосередні. На даний час виконую служіння керівника молодіжного відділу, це також дуже цікаво. Працювала і працюю з дітьми різного віку.

Чому ви відкрили школу?

Багато років викладала як репетитор англійської мови. У цьому році вирішила відкрити власну школу англійської та німецької мови. Бог допоміг знайти вчителів, учнів. Зараз працюємо над християнською програмою на англійській мові для дітей та

дорослих. Хочемо щоб вивчали англійську мову на основі біблійних історій, Біблії. Сподіваємося, що найближчим часом запусимо християнську англійську мову, де будемо читати тексти з Біблії, співати християнські пісні на англійській мові. Це можна зробити цікаво, захоплюче. Я розробляю концепцію, програми.

Маю онлайн школу, викладачі зараз працюють в онлайн. Також є школа офлайн, знаходиться у Гостомелі, де займаються місцеві дітки. Ми проводимо групові уроки. Наша школа позиціонує себе як школа якісного навчання.

Ваша мрія в подальшому житті?

Мрія – служити Богу за допомогою християнської освіти. Вже відкрила школу англійської мови, але мрія відкрити саме свою загальноосвітню християнську школу на українській мові. Головна ціль у цьому – показати, що християнська освіта повинна бути якісною, на високому рівні. Хочу, щоб люди, які приведуть своїх дітей у нашу школу говорили, що адвентистська освіта – це високий рівень. Для мене і в англійській школі головне, щоб був високий рівень, давати хороші знання. Таким чином ми покажемо Бога з найкращої сторони, що Бог – Бог порядку, церква, християнство – це благословення.

Питання – Алла Шумило